

VÁRJÁROK ÉS SÓVÁROGJÁTOK AZ ÚR ELJÖVETELÉT

Stephen Kaung

Roanoke Rapids, NC, 2003. Augusztus 24.

2 Péter 3:12a – Akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövételét.

Imádkozzunk:

Drága menyeyi Atyánk, újra megköszönjük Neked a te érthetetlen szeretetedet irántunk, abban, hogy ideadtad a te szeretett Fiadat, a mi Urunk Jézust. Drága Urunk, köszönjük Neked, hogy meghaltál értünk, hogy megváltás bennünket. Köszönjük Neked, hogy abban a kiváltságban lehet részünk, hogy megemlékezhetünk Rólad a Te asztalodnál. Urunk, hálásak vagyunk Neked, és Neked kívánunk adni minden dicsőséget. Ahogy most a Te jelenlétedben maradunk, kérjük, Szellemed által lehelj írott Igédre, és tedd azt élővé, elevenné, ma is, a szívünkben. Vonj bennünket, hogy fussunk Teutánad. Készíts fel minket a Te visszajövetelre. Dicsőítsd meg a Te nevedet bennünk. A Te kezdedbe tesszük ezt az alkalmat, és bízunk a Te Szent Szellemedben, hogy újra kijelenti nekünk Krisztust. És mi Neked akarunk adni minden dicsőséget. A mi drága Urunk Jézus Krisztus nevében. Ámen.

Azt gondolom, mindannyian nagyon is tisztában vagyunk azzal, hogy az Úr eljövetele közel van. Úgy tűnik, minden azt jelzi, hogy az idő majdnem itt van. Mit kell ilyenkor cselekednünk? Természetesen, várnunk kell az eljövételét, de ez több mint várás. A Szentírás azt mondja, „Sóvárogjátok az Isten napját.” (Az angolban: Siettetitek / Előmozdítjátok az Isten napját. A ford.)

Ami a szívemen van, az a következő dolog: Hogyan várunk? Milyen módon mozdíthatjuk elő

drága Urunk eljövételét? Tudjuk, hogy Ő jön. Tudjuk, hogy az Ő eljövetele közel van. De csak tétlenül várunk? Vagy van valami, amit tennünk kell?

Amikor Dániel elolvasta Jeremiás könyvét, megtalálta benne Isten ígését, hogy Izrael gyermekeinek Babilonban való fogsága csak hetven év lesz. És amikor Dániel elolvasta a könyvet, felismerte, hogy már csak két év, és a fogságnak vége lesz. Milyen volt a hozzáállása? Bizonyára várta, hogy a két év elteljen, és a fogság véget érjen. De hogyan várakozott?

Nem semmittevően várt, mondván, hogy mivel Isten megígérte, hogy a fogság két év múlva véget ér, neki csak türelmesnek kell lennie, várni még két évet, és vége lesz az egésznek. Dánielnek nem ilyen volt a hozzáállása. Amikor felfedezte, hogy a fogságból még két év van hátra, odaszánta magát az imádságra. Más szóval, nemcsak tétlenül várta, hogy Isten ígérete beteljesüljön, hanem megértette Isten útját. Tudta, hogy Isten azért fedi fel az Ő gondolatait számunkra, hogy mi felvehessük a terhet, és imádkozzunk, amíg Isten akarata be nem teljesül.

Tehát Dániel imádkozásra szánta magát. És amíg imádkozott, megértette, hogy Isten beteljesíti ígését, hogy a hetvenévi fogság véget ér, Izrael gyermekeinek maradéka visszatér Jeruzsálembe, a templomot újjáépítik, a falat felépítik, és Jeruzsálem újra felépül. Sőt, Isten egész tervét kijelentette Dánielnek, Izrael gyermekeinek teljes helyreállítására vonatkozóan.

Az Úr küszöbön álló eljövételére tekintettel, hogyan kell várunk az Ő eljövételét? Amikor Isten megteremtette a

világmindenséget, az egészet Ő maga cselekedte. Nem kért semmilyen segítséget. Tulajdonképp, nem is volt senki, aki segíthetett volna. De az új teremtésben, Isten valami mást cselekszik. Az új teremtésben Isten nem egyedül munkálkodik. Azt akarja, hogy az Ő népe együtt munkálkodjon Ővele. Ez a különbség.

FELVENNI A TERHET IMÁDSÁGBAN

Ha az Úr eljövételére gondolunk, van valami, amiben Isten azt akarja, hogy az Ő népe együttműködjön és együtt munkálkodjon Vele. Ígérete mindig igaz. Vissza fog jönni, bármi is legyen, de visszatérése előtt megosztja gondolatait és szívét azokkal, akik közel vannak Hozzá. Az Úr titka azokkal van, akik Őt félik. Tehát, kijelenti gondolatait az Ő népének, számítva arra, hogy ők cselekednek, és felveszik a terhet, és imádkoznak végig, amíg Ő visszajön. Ilyen kell, hogy legyen a hozzáállásunk.

Az ember bukása után azonnal megígérte Isten, hogy az asszony magja eljön, és a kígyó fejét összezúzza. És ezt az ígéretet Isten az Éden Kertjében adta, mielőtt Ádám és Éva kiűzetett a kertből. Évszázadok teltek el, de Isten ezért a célért munkálkodott. Elhívta Ábrahámot, és Ábrahámot keresztül egy nemzetet támasztott, és abból a nemzetből jön majd el az asszony magja.

Izrael gyermekei hűtlenségük miatt vitettek fogságra. Elnyomás alatt voltak. Felismerték, hogy nyomorúságukból az egyetlen reménységük a Messiásban van. Így ez a nemzet elkezdte felvenni a

terhet, és imádkozott azért, hogy eljőjön a Messiás.

Eltelt négyezer év. A maradék visszatért Jeruzsálembe. A templomot újjáépítették. Áldozatokat mutattak be. A papok végezték feladatukat. Abban az időben a papok minden nap, mielőtt a nap felvirradt, összegyűltek a templomban, és sorsot vetettek, hogy ki mit végezzen aznap a templomi szolgálatban. A legnagyobb, legmegtisztelőbb szolgálat, amit a pap valaha kaphatott egész életében, az volt, hogy jó illatot gerjessen az arany oltáron, ami a legközelebb volt a szentek szentjéhez, legközelebb a biznyság ládájához, és legközelebb a biznyság fedeléhez. Ez volt egy pap legnagyobb kiváltsága.

Amikor egy papra jutott a sor, hogy jó illatot gerjessen az arany oltáron, akkor a pap imádkozott. Amíg bent volt a templomban, senki sem volt ott; mindenki kívül várt. Egyedül volt ott, de az egész népet képviselte. Amíg a tömjént égette, imádkozott: „Ó, bár eljönne a Messiás.” Ez volt a reménységük. Várták a Messiást.

Akkoriban, noha az egész nemzet római irányítás alatt volt, várták a Messiás eljövetelét. Nemcsak egyénileg, hanem mint nemzetnek is ez volt az imádsága. Sajnos, szellemi állapotuk ellentmondani látszott imádságukkal. Más szóval, szellemi állapotuk nem volt összeegyeztethető a Messiás eljövetelével. Szájukkal tisztelték Istent, de szívükkel nem. Hogyan jöhetne el a Messiás? Hogyan teljesedhetne be az ígéret? Ha Lukács evangéliuma első fejezeteit olvassuk, azt látjuk, hogy Isten támasztott némelyeket a nemzetből. Ezekkel a kevesekkel hozta el Isten a Messiást.

HITBŐL VALÓ, KITARTÓ IMÁDSÁG

Először is, volt egy idős házaspár, Zakariás és Erzsébet. A Biblia azt mondja róluk, hogy mindketten igazak voltak Isten előtt, az Úr parancsai és törvénye szerint jártak, feddhetetlenek voltak. Ez az

idős házaspár egész életében Istennek szolgált. Igazak és feddhetetlenek voltak, de a Biblia azt mondja róluk, hogy nem volt gyermekük. A törvény alatt ez nagyon szokatlan volt. A törvény szerint, az Ószövetség idején, akik az Urat félték, sok fiú- és lánygyermekkel áldattak meg. Ez volt Isten ígérete. Ez volt a jele annak, ha valaki kegyes, istenfélő volt, hogy Istentől áldottak voltak. És ez mindig így volt igaz. Viszont, ebben az esetben, ez az idős házaspár istenfélő volt, de nem volt gyermekük. Azt gondolom, nagyon komolyan imádkozhattak, nemcsak azért, hogy Isten vegye el szegyenüket, hanem Isten dicsőségéért is kérték ezt. Ha nincs gyermekük, az emberek félreértenék őket, és Isten nevét gyalázat érné. Tehát bizonyára nagyon őszintén imádkozhattak, hogy gyermekük legyen, de nem kaptak választ. Úgy gondolom, abban az időben abba hagyták ezt az imádságot.

Egy napon, azonban, amikor Zakariás a templomban Istent szolgált, mint pap, őrá esett a sor, hogy jó illatot gerjessen. Ez ritka kiváltság volt egy pap számára. Az akkori idők szokása szerint, ha már valaki egyszer illatáldozatot mutatott be az arany illatáldozati oltáron, az még egyszer nem ismétlődhetett meg. Csak egyszer lehetett megtenni, és sok pap számára egész életében sohasem adódott rá alkalom.

Zakariás már idős volt; majdnem nyugdíjba mehetett volna. És mégis, az utolsó pillanatban a sor őrá esett. Megkapta azt a kiváltságot, hogy bemenjen a szent helyre, és jó illatot gerjessen, és az egész nép nevében imádkozzon. Nem csoda, hogy így imádkozott: „Ó, jöjjön el a Messiás.” Ez volt a nemzet imádsága. De itt egy olyan ember volt, akinek az imádsága valóságos volt. Ő nemcsak az ajkaival imádkozott, mint a nemzet többi tagja. Politikai messiást vártak, hogy megdöntse a Római Birodalmat, és Izraelt tegye az elsővé a nemzetek között, azonban Istennek nem ez volt a gondolata. De ez az idős ember a szívéből

imádkozott: „Ó, jöjjön el a Messiás.”

Emlékeztek a történetre, hogy az angyal hogyan jelent meg Zakariásnak. Zakariás megrettent, és az angyal ezt mondta neki, „Könyörgésed meghallgattott, és fiad fog születni.” Nem fiúért imádkozott. Már sok-sok évvel azelőtt biztosan abba hagyta az imádságot egy fiúgyermekért, de az angyal azt mondta, „Könyörgésed meghallgattott.” Mit jelent ez? Nem sajátmagának kért fiúgyermeket. Ő a Messiásért imádkozott. A reményt már elvesztette, hogy saját fiúért imádkozzon, de abban még mindig volt hite, hogy a Messiás eljöveteléért imádkozzon. A hitből való imádság miatt Isten ezt mondta, „Imádságod választ kapott.” Hogyan kapott választ? Egy fiúgyermeken keresztül, aki öneki adatik, mert János, az ő fia lesz a Messiás útkészítője. Ő fog népet készíteni, akik készen állnak majd a Messiás eljövetelére.

Zakariás nem hitte, hogy fia szület, és ezt mondta, „Idős vagyok. A feleségem is öreg. Már túl vagyunk azon a koron. Hogyan szület nekünk fiunk?” Hitetlensége miatt az angyal így szólt, „Gábiel vagyok, aki az Úr előtt állok, és mivel nem hiszel, fegyelmezésben részesült. Nem hitte, hogyan lehet neki fia, és mégis hitte, hogy a Messiás eljön. Ez a különbség. Teljes hite volt Istenben, hogy a Messiás el fog jönni. Ezt hitte. Sajnos, Isten útját nem értette. Hogyan teljesítené be Isten a Messiás felőli ígéretét? Tehát itt, ennek az idős házaspárnak az esetében egy alapszabályt találunk.

A Lukács 18:8-ban, Urunk Jézus egy példázaton keresztül tanította a tanítványait imádkozni, hogy mindig imádkozzanak, és ne adják fel. Urunk egy özvegyasszonyt említ, aki sanyargatva volt. Eljött a bíróhoz, és igazságtételt követelt, de sajnos az a bíró hamis bíró volt. Nem félte Istent. Nem tisztelt senkit. Önző ember volt, és nem tette meg azt, amit az özvegy kért, az özvegy

azonban kitartott. Nem hagyta abba. Hitte, hogy végül a bíró igazságosan fog ítélni. Végül, a bírónak annyira terhére volt, hogy azt mondta, „Rendben, elrendezem az ügyedet, hogy ne gyötörj engem tovább.” Urunk Jézus tehát ezt mondta, „Amikor az Embernek Fia eljön, talál-e hitet a földön?”

Ha ma megnézzük a világot, nem javul; egyre rosszabb. Úgy tűnik, a gonosz kerekedik felül. Hol van Isten igazságossága? Hol van Isten? Valószínűleg, Isten gyermekei közül sokan feladják a reményt. Nincs reménység. Feladják a hitet. Urunk Jézus azt mondta, hogy el fog jönni, de a Gyülekezet már kétezer éve vár, és a világ még mindig olyan, mint a régi világ. Romlik, és nem javul. Hol van eljövételének ígérete? El fog jönni? Talán sokan feladják a reményt, feladják a hitet, és nem imádkoznak többé.

Az Úr viszont azt mondja, „Amikor Ő eljön, fog-e hitet találni a földön?” Ha van hitünk, akkor az imádságra kellene odaszánni magunkat. Kitartással kellene imádkoznunk, ki kellene tartanunk az imádságban. És ahogy a nap közeledik, imádságunknak egyre erőteljesebbnek kellene lenni, imádságunknak fokozódnia kellene: „Urunk, jöjj, és jöjj hamar!” Imádságunk az, ami elkészíti az Úr útját. Hitből való imádságunk az, ami előmozdítja az Ő eljövését. Tehát, remélem, nem adjuk fel a hitet; nem hagyjuk abba az imádságot. Sokkal jobban, mint korábban, az imádságban kellene foglalatossáknak lennünk, hittel imádkozva Urunk Jézus második eljöveteleért.

Ami Urunk Jézus első eljövetelekor történt, az fog történni második eljövetelekor is. Urunk Jézus első eljövetelekor Isten felkészített egy kevés embert – nem sokat. Nem neves emberek voltak, hanem közönséges emberek, akik nem az erősek, hanem a gyengék közül valók voltak. Isten támasztott keveseket, és ez a néhány ember igazán várta és előmozdította Urunk Jézus első eljöveteleért.

A SZERETET MEGNYITJA AZ AJTÓT

A Lukács 1-ben, hat hónappal azt követően, hogy Gábiel megjelent Zakariásnak, elküldetett Názáretbe, egy félreeső, hegyek között rejtőző kis városba. Abban az időben a zsidók megvetették azt a helyet. „Származhat-e valami jó Názáretből?” Az angyal Máriához, egy szűzhöz ment, aki Júda törzsből származott. Dávid leszármazottjának, Józsefnek volt eljegyezve. De ez a királyi mag nem Jeruzsálemben volt; Názáretben volt, ismeretlenül, elrejtve. Mária csupán egy fiatal nő volt, de az angyal megjelent neki, és ezt mondta, „Áldott vagy. Kegyelmet találtál Istennél, mert fogansz méhedben, és fiút fogsz szülni, Isten Fiát, Isten ígését.”

Mária, mivel szűz volt, ezt kérdezte, „Hogyan lehetséges ez? Én nem ismerem férfit. Hogyan lehetséges?” Az angyal ezt mondta, „A Szent Szellem beárnýékol téged, és a születendő Gyermek szent Gyermek lesz, Isten Fia.” Természetesen, ez Máriának problémát okozott. Hogyan foganhat egy szűz? A világ szerint ez nem lehet másképpen, csak paráznság útján. És Mária, egy széplőtlen szűz, értetlenül állt előtte. Mérlegelnie kellett a következményeket.

József, a jövendőbeli férje, igaz ember volt. A törvény szerint, egy férjhez nem ment nő, ha gyermeket szült, parázna nőnek kellett lennie. A törvény azt követelte, hogy az illet halálra kell kövezni, és a vőlegénye legyen az első, aki a követ ráveti. Amikor József megtudta ezt, jól átgondolta, hogy mit tegyen. Igaz, tisztességes ember volt; azon gondolkodott, hogy titokban elváljék Máriától.

Máriának át kellett gondolnia az életét. Veszélyben lesz az élete. A jövendőbeli férje el fogja őt utasítani. Az egész világ földre fogja őt érteni. Lehet, hogy halálra kövezik. Az egész élete kérdéses volt, de Mária ismerte Istent. Szerette Istent. Oly mértékben szerette Istent, hogy hajlandó volt önmagát teljesen feladni. Ezt

mondta, „Az Úr szolgálólánya vagyok. Legyen meg a Te akaratod.”

Mi ez? Ez a szeretet. A szeretet megnyitja az utat a Messiás eljöveteleért. Tehát, amire Isten vár az, hogy népe között szeretet legyen, hogy népe oly mértékben szeresse Őt, hogy készek legyenek még az életüket is feladni Őerte. Ez az, amit az Úr keres ma. *A Szeretet visszavonzza a Szerelmest.* Tehát itt egy olyan fiatal nőt találunk, akit Isten felhasznált arra, hogy előkészítse, és sietesse az Úr eljöveteleért.

MEGINGATHATATLAN REMÉNYSÉG

A Lukács 2-ben két idős emberről olvashatunk. Az egyik Simeon, aki istenfélő ember volt. Várta az Izrael vigasztalását. Más szóval, reménykedve várta, hogy Izrael vigasztalása hamarosan eljön. Mivel ilyen reménysége volt Isten előtt, Isten kijelentette neki a Szent Szellem által, hogy meg fogja látni Izrael vigasztalását, még mielőtt meghal. Ez a reménység tartotta életben. Ezért a reménységért élt. És egy napon, a Szent Szellem arra indította, hogy menjen a templomba. Amikor belépett a templomba, az éppen akkor volt, amikor Mária és József elsőszülött Gyermeükkel eljöttek, hogy Istennek szenteljék Őt. Mózes törvénye szerint, az elsőszülöttet Istennek kellett szentelni. Amikor bejöttek, hogy a kis Gyermeket megszenteljék, Simeon a karjába vette, és így imádkozott, „Uram, most már elbocsáthatod szolgádat, mert láttam Üdvösségedet.” Itt egy olyan ember van, akinek az egész élete egyetlen reménység volt: meglátni a Messiást. Mivel ilyen erőteljes reménysége volt, Isten válaszolt óhajára, hogy meg fogja látni az Úr üdvösségét, mielőtt meghal. Amikor látta az Urat, ezt mondta, „Kész vagyok elmenni; ez elég nekem.”

Volt egy asszony is, akit Annának hívtak. Nyolcvannégy éve volt özvegy. A templomban élt, imádkozva, böjtölve, Istennek szolgálva, és várva Izrael

reménységét. A Szent Szellem által vezetve, éppen akkor, ő is a templomba lépett, és beszélt az embereknek Izrael reménységéről. Ezek azok az emberek, akik elhozták az Üdvözítőt az Ő első eljövetelkor – a reménység, a megingathatatlan reménység emberei.

Tehát, három dolgot látunk - hit, remény, és szeretet. Ez a három dolog nem csupán tanítás. Ez a három dolog az élet. Amikor az Úr rendíthetetlen hitet, tökéletes szeretetet, és megingathatatlan reménységet lát népe között, ez mozdítja elő az Úr eljövetelét.

TISZTA SZÍV

Volt a pásztoroknak egy csoportja is, akik Betlehem mezején legeltették nyájukat. Tudjuk, hogy ők nem csak közönséges pásztorok voltak. Olyan juhokat őriztek, melyeket Istennek áldoztak fel. Templomi pásztorok voltak, egyszerű, de kegyes emberek, akiknek szíve tiszta volt Isten iránt. Az biztosított számukra megélhetést, hogy őrizték és elkészítették azokat a juhokat, melyeket Istennek fognak feláldozni. Nagyon egyszerű emberek voltak. Azon az éjjelen, amikor megszületett az Üdvözítő, az angyal megjelent nekik, és ezt mondta, „Egy Gyermek születik Betlehemben, egy jászolban, és Isten Fiának nevezik majd.” Ezek a pásztorok, az ő egyszerűségükben, elhitték, amit az angyal mondott. Elmentek Betlehembe, megtalálták a Gyermeket a jászolban, és imádták Őt. Tudjátok, hogy ők voltak az első evangélisták? Ők voltak az első emberek, akik az örömhírt terjesztették, mert tiszta szívük volt.

A Máté 5:8-ban ezt olvashatjuk, „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják.” Ma az Úr tiszta szíveket keres, osztatlan szíveket, olyan szíveket, amelyek teljesen az Úr felé fordulnak, egyszerűek, de tiszták.

A János 1. levelében ez áll, „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az atya, hogy Isten

fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképpen Ő is tiszta.” (1János 3:1-3.)

Ez a reménység tisztítson meg minket. Az Úr tisztítson meg minket bármitől, ami miatt szégyenkeztünk kellene az Úr jelenlétében, hogy amikor meglátjuk Őt, ne szégyenüljünk meg. A szívnek ilyen tisztasága az, ahogyan várjuk az Urat, és ahogyan előmozdítjuk az Ő visszajövetelét.

Ez az egyszerű üzenet van a szívemen. Az Úr jön, de Ő mireánk vár. Ő már ránk helyezte ezt a terhet, ezt az érzést a bensőnkben, de mit teszünk vele? Csak tétlenül, felkészületlenül várunk, és nem vagyunk készen? Vagy pedig felkelünk, és cselekvően várunk, hittel, reménységgel, szeretettel, Őiránta való tiszta szívvel? Ez az erő az, amely vonzani fogja Urunkat, hogy visszajöjjön, és hogy hamar jöjjön. Az Úr segítsen minket ebben.

Imádkozzunk:

Drága Urunk, ezeket az egyszerű szavakat a Te kezébe tesszük. Kérünk, Urunk, helyezd a szívünkre a terhet, hogy imádkozzunk, tudva azt, hogy Te jössz vissza. Urunk, kérünk, tégy minket képessé arra, hogy reménységgel, szeretettel, és hittel imádkozzunk. Teljesen Neked akarjuk adni a szívünket, és kérünk Téged, Urunk, tölts be minket Önmagaddal. Ó, Urunk, szívünk irántad való szeretete vonzzon vissza Téged hamar. Jöjj hamar, Urunk Jézus, jöjj. Drága nevedben kérünk. Amen.